

РЕШЕНИЕ

№ 268

гр. Варна, 21.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и първи септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ванухи Б. Аракелян

Членове: Анета Н. Братанова
Даниела Д. Томова

като разгледа докладваното от Анета Н. Братанова Въззивно търговско дело № 20223001000526 по описа за 2022 година

Производството е с правно основание чл.25, ал.4, изр.2 ЗТРРЮЛНЦ и е образувано по жалба от Ш М К в качеството на новоизбран управител на «КЛАРКС ПАРКС» ЕООД - Варна против Решение № 68/11.07.2022 год., постановено по т.д.№ 31/22 год. по описа на ОС – Добрич, с което е **ОТХВЪРЛЕНА** жалба вх. рег. № 1059/24.02.2022 г. на регистратурата на Окръжен съд – Добрич, подадена от „КЛАРКС ПАРКС“ ЕООД, с. Видно, ул. „16-та“ № 7, общ. Каварна, област Добрич, ЕИК 175365423 срещу отказ на длъжностното лице по регистрацията към Агенцията по вписванията към Министерство на правосъдието на Република България по заявление за вписване на промени по партидата на търговското дружество в търговския регистър и регистъра по ЗЮЛНЦ: заличаване на управител и едноличен собственик на капитала и вписване на нов управител и едноличен собственик на капитала след прехвърляне на всички дружествени дялове.

В жалбата се навеждат твърдения за неправилност и незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт.

Основателността на жалбата се оспорва в писмен отговор от Агенцията по вписванията.

Предявената жалба е допустима, изхожда от легитимирано лице срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

За да се произнесе по спора, съдът съобрази следното:

1. Заявителят обосновава претендираните промени в собствеността на капитала с договор от 13.01.2022 год., по силата на който К К К, гражданка на Великобритания, дарява на Ш М К, гражданин на Великобритания, 100% от дружествените дялове в „Кларкс парк“ ЕООД със седалище в Република България. Договорът е сключен с нотариално заверяване на подписите. Представен е и апостил съобразно изискванията на Хагската конвенция.

Спорният въпрос пред настоящата инстанция е действителен ли е сключеният договор и годен ли е да породи целените транслативни правни последици.

По така очертания спорен предмет въззивният съд намира следното:

Претендираните промени касаят възникването и прекратяването на членствени правоотношения в юридическо лице, регистрирано в РБългария, поради което и на основание изричната и императивна норма на чл. 58, т.6 вр. чл. 56 КМЧП по отношение на същите е приложимо българското материално право. В случаите, когато членственото правоотношение възниква от договор по чл. 129, ал.2 ТЗ, по отношение на същия са приложими изискванията на специалния закон за квалифицирана форма – договорът следва да се сключи с нотариално удостоверяване на подписите и съдържанието, извършени едновременно. Предвидената форма е форма за действителност на сделката.

Договорът по чл. 129 ТЗ е особен вид сделка, чиито последици са насочени към прехвърляне на собственост и придобиване на членствени права. Наличието на специалните разпоредби на чл. 56 и чл. 58 КМЧП, предвиждащи изключителна регулация от българското материално право по въпроси, свързани със статута на българските юридически лица, изключва приложимостта на общите разпоредби на чл. 61 и чл. 98, ал.1 от КМЧП.

Отделно от изложеното, настоящата редакция на чл. 129, ал.2 ТЗ е приета с изменение на ТЗ - ДВ, бр. 105/30.12.2016 г., в сила от 3.01.2017 г. . Според вносителя на проекта изискването за квалифицирана форма към договорите за прехвърляне на дружествени дялове е въведено с цел предотвратяване на т. нар. "кражби на фирми", което е идентифицирано като значим обществен и икономически проблем. По тази причина разпоредбата на

чл. 129, ал. 2 ТЗ представлява "особена повелителна норма" на българското право, която съобразно чл. 46, ал. 1 КМЧП следва да се съблюдава от българските правоприлагащи органи. Ето защо, независимо от препращането към чуждо право /чл. 61 и чл. 98, ал.1 от КМЧП/ изискванията по чл. 129, ал. 2 ТЗ за формата на прехвърлителните договори за дялове, регистрирани в Република България, следва да се прилагат винаги на осн. чл. 46, ал. 1 КМЧП, когато се иска правните последици на подобен договор да бъдат зачетени в Република България.

Не на последно място страните недвусмислено, изрично и ясно са избрали приложимост на българското законодателство – чл.3 от договора вр. чл. 93, ал.1 КМЧП.

Процесният договор не е сключен в изискуемата съобразно чл. 129, ал.2 ТЗ квалифицирана форма с нотариално удостоверяване на подписите и съдържанието, извършени едновременно. Представената заверка удостоверява единствено проведено производство по удостоверяване на положените подписи, но не и заверка на съдържанието като особен вид производство по смисъла на чл. 590, ал.4 ГПК. Положеният апостил удостоверява истинността на подписа, качеството, в което е действало лицето, подписало документа, и при необходимост автентичността на печата или марката, поставени върху документа – чл. 2 от КОНВЕНЦИЯ за премахване на изискването за легализация на чуждестранни публични актове. Апостилът не може да замести липсата на проведено пълно удостоверяване и не създава презумпция за спазване на изискуема форма.

С оглед на изложеното, представеният в регистърното производство договор не е съставен в предвидената форма и не е годен да удостовери настъпването на претендираните правни последици. Изводите за необходимост от удостоверена заверка на съдържанието и в случаите, когато договорът за прехвърляне на дружествени дялове е сключен и заверен в чужбина, са трайно застъпвани в практиката на съдилищата по чл. 25 ЗТРРЮЛНЦ - Решение № 200 от 24.11.2021 г. на ПАС по в. т. д. № 867/2021 г.; Решение № 947 от 1.04.2019 г. на САС по т. д. № 1893/2019 г. ; Решение № 1855 от 21.10.2019 г. на СГС по т. д. № 2160/2019 г. и др. Цитираната от жалбоподателя практика на ВКС е неприложима, тъй като касае релевантния

закон и изискуемата форма на едностранни волеизявления – пълномощни, а не на актове, които са пряк юридически факт за прекратяване и възникване на членството в ЮЛ.

Поддържаната от страната невъзможност за провеждане на нарочно удостоверяване на съдържанието по законите на Обединеното Кралство Великобритания и Северна Ирландия е ирелевантна с оглед предвидената в чл. 84 ЗННД компетентност и на българските консулски длъжностни лица в чужбина за извършват удостоверяването на датата, съдържанието и подписа на частен документ, представен от чужд гражданин и предназначен да произведе действието си на територията на Република България..

На следващо място жалбоподателят развива доводи и относно отказа на длъжностното лице по регистрацията да даде указания по чл. 22, ал. 5 ЗТРРЮЛНЦ. ДЛР е длъжно да даде указания до заявителя единствено в две хипотези – когато не са приложени всички документи, които се изискват по закон, и когато не е платена дължимата държавна такса. ДЛР не е задължено да отправя указания при отстраними пороци в представени документи. Отделно от изложеното съдът съобрази, че и до настоящия момент заявителят не е представил договор по чл. 129, ал.2 ТЗ, отговарящ на законовите изисквания.

2. Съдът споделя изцяло и изводите на ДЛР, че декларация по чл. 129, ал.2 ТЗ не може да бъде с дата, съществено предшестваща датата на договора. Декларацията по чл. 129, ал.2 вр. ал.1 от ТЗ е изявление на декларатора, че дружеството няма неизплатени изискуеми трудови възнаграждения, обезщетения и задължителни осигурителни вноски на работниците и служителите, включително и на работниците и служителите, трудовите правоотношения с които са прекратени до три години преди прехвърлянето на дружествения дял. Съобразно публикуваните мотиви към Законопроекта за изменение и допълнение на ТЗ (сигн. 754-01-39/06.07.2017 г.) изискването за представяне на декларация за липса на неплатени изискуеми задължения е продиктувано от необходимостта да се ограничи възможността дружествените дялове в търговски дружества с натрупани задължения да се прехвърлят на трети лица, като по този начин се zlepоставят интересите на кредиторите. На практика чрез въведеното изискване се цели стимулиране на съдружника, който иска да прехвърли дружествените си дялове на трето лице,

да предприеме необходимите действия за изплащане на трудовите възнаграждения и осигурителни вноски от дружеството или от самия него.

Декларацията удостоверява липсата на визираните в закона отрицателни предпоставки, но само към датата на волеизявлението. По изложените причини същата следва да бъде съставена в период максимално близък до датата на подадено заявление, тъй като с вписването в ТР фактическият състав на разпоредителни действия с дружествени дялове се смята за завършен. В настоящия случай, декларацията е съставена не само на дата, съществено предшестваща датата на подаденото заявление, но и преди подписването на договора по чл. 129, ал.2 ТЗ. При това положение същата не може да удостовери липсата на отрицателните предпоставки към датата на разпореждане. Горният извод следва от характеристиките на декларацията като частен диспозитивен документ и от конкретното ѝ законово предназначение.

При съвкупната преценка на гореизложеното обжалваният съдебен акт следва да бъде потвърден.

По искането на АВп за присъждане на разноски: Производството по чл. 25 ЗТРЮЛНЦ не е спорно и в него Агенцията не участва като страна, за да има право на разноски. Тъй като едностранният характер на производството по чл. 25 ЗТРРЮЛНЦ е несъвместим с отговорността за разноски, разпоредбата на чл. 25, ал. 6 ЗТРРЮЛНЦ следва да се прилага корективно във връзка с общото за всички охранителни производства правило на чл. 541 ГПК, че разноските са за сметка на единствената страна в производството, т. е. за сметка на молителя. /Определение № 157 от 11.04.2022 г. на ВКС по ч. т. д. № 585/2022 г., II т. о., ТК/.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 68/11.07.2022 год., постановено по т.д.№ 31/22 год. по описа на ОС – Добрич.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____